U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **Česká námořní plavba a.s.,** se sídlem Počernická 272/96, Praha 10, zastoupená JUDr. Markem Czivišem, advokátem se sídlem Přemyslovská 13, Praha 3, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2019, č. j. CPR-21703-3/ČJ-2019-930310-258, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2021, č. j. 13 A 48/2019 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhala zrušení rozhodnutí, jimž žalovaná dne 1. 7. 2019, č. j. CPR-21703-3/ČJ-2019-930310-258 (dále jen „napadené rozhodnutí”) podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 5. 2019, č. j. KRPA-273465-14/PŘ-2018- 000022-UBY (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Správní orgán I. stupně uznal výrokem I. žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 157 odst. 4 písm. a) a b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců.“), kterého se dopustila tím, že nesplnila povinnost stanovenou v § 101 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť jako ubytovatel v období od 1. 1. 2017 do 15. 7. 2018 na specifikované

adrese vedla domovní knihu v rozporu se zákonem. V domovní knize nebyla zapsána čísla víz u cizinců, u kterých je stanovena vízová povinnost, nebyly uvedeny adresy trvalého pobytu cizinců v zahraničí a účel pobytu na území ČR. Dále porušila též § 100 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť v období od 1. 1. 2017 do 15. 7. 2018 na specifikované adrese neoznámila policii ubytování 31 cizinců v rozporu s § 102 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Za tento přestupek byla žalobkyni podle § 157 odst. 8 písm. b) zákona o pobytu cizinců uložena pokuta ve výši 15.000 Kč.

[3] Městský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 14. 10. 2021, č. j. 13 A 48/2019 - 33 (dále jen „napadený rozsudek“). Konstatoval, že náležitosti přihlašovacího tiskopisu, na který odkazuje § 101 zákona o pobytu cizinců, jsou jednoznačně a taxativně vymezeny v § 97 téhož zákona. Žalobkyně byla sankcionována za neuvedení čísel víz u cizinců, u kterých je stanovena vízová povinnost, neuvedení adres trvalého pobytu cizince v zahraničí a účelu pobytu na území ČR. Následně soud uvedl, že v situaci, kdy cizinec odmítne splnit svou povinnost sdělit ubytovateli požadované údaje (tedy předložit cestovní pas a vyplnit přihlašovací tiskopis – viz § 103 písm. b) zákona o pobytu cizinců), nemusí ubytovatel s takovou osobou uzavírat příslušný smluvní vztah a poskytnout ubytování. Tím se může vyhnout tomu, aby v návaznosti na porušení povinnosti cizince sám porušil své povinnosti.

[4] Dále soud uvedl, že žalobkyně je ze zákona oprávněna vyžadovat stanovené údaje, včetně osobních údajů, po cizincích, které ubytovává. Vedle toho může tyto informace rovněž shromažďovat a nakládat s nimi za zákonem stanoveným účelem. Tyto údaje je pak povinna poskytovat státním orgánům za stanovených podmínek.

[5] V napadeném rozsudku soud rovněž dovodil, že ubytování je předmětem podnikatelské činnosti žalobkyně, která tak má v souladu s § 102 odst. 3 zákona o pobytu cizinců povinnost oznamovat ubytování prostřednictvím dálkového přístupu uvedeného v odstavci 2 písm. c) téhož zákona, je-li takový přístup zřízen a funkční.

[6] Závěrem napadeného rozsudku soud konstatoval, že námitka žalobkyně zpochybňující zákonnost kontroly není řádným žalobním bodem, neboť ve smyslu rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS neobsahuje „*konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z něhož plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné*“. Konkrétní důvody a pochybení doplnila žalobkyně až po lhůtě pro podání žaloby a nelze se jimi již zabývat.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[7] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost, neboť jej považuje za nezákonný. Žalovaná ani městský soud dále nevycházely z náležitě zjištěného skutkového stavu.

[8] Stěžovatelka předně brojila proti závěru městského soudu, dle kterého v případě, kdy cizinec neposkytne vymezené údaje ubytovateli, pak ten nemusí s daným cizincem uzavřít příslušný smluvní vztah. Tím se vyhne vzniku vlastní přestupkové odpovědnosti. Takový postup je ovlivňováním výkonu podnikatelské činnosti stěžovatelky, které je

zásadním způsobem omezována příležitost uzavřít nájemní smlouvu s potencionálním nájemcem.

[9] Následně stěžovatelka namítala nezákonnost provedení kontroly nemovitosti v jejím vlastnictví, neboť jí nebyl přítomen statutární orgán. Vedle toho si kontrolující orgán neofotil v úplnosti předkládané doklady, přičemž domovní kniha měla obsahovat veškeré náležitosti, které zákon ubytovateli ukládá.

[10] Z uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaná navrhla kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval splnění podmínek řízení, shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná.

[13] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[14] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. *„jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“* V posuzovaném případě o věci rozhodoval specializovaný samosoudce městského soudu (viz § 31 odst. 2 s. ř. s.), proto se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přijatelná. Výkladem kritérií přijatelnosti se již tento soud v minulosti podrobně zabýval, a to v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. V něm interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[15] V nynější věci stěžovatelka žádné důvody přijatelnosti neuvedla a ani Nejvyšší správní soud přesah jejích vlastních zájmů neshledal.

[16] V posuzovaném případě stěžovatelka v kasační stížnosti nepředestírá žádnou právní otázku, která by byla sporná (kupříkladu v důsledku nejasného výkladu zákona), či která by nebyla v dosavadní judikaturní praxi dosud zodpovězena. Krajský soud se v napadeném rozsudku řádně zabýval zákonností napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (viz výše), přičemž neshledal ani existenci vady, ke které by musel přihlížet z úřední povinnosti.

[17] V kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že při provádění kontroly došlo k porušení zákona, a dále rozvádí, že kontrole nebyl přítomen statutární orgán, kontrolující orgán si neofotil v úplnosti předkládané doklady a domovní kniha obsahovala veškeré požadované náležitosti. Tyto námitky je třeba odmítnout jako nepřípustné, neboť nebyly včas uplatněny v řízení před městským soudem. V tomto ohledu odkazuje Nejvyšší správní soud na § 104 odst. 4 s. ř. s., dle kterého *„kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.“* Shodně pak judikatura Nejvyššího správního soudu uvádí, že citované ustanovení brání uplatnění jiných námitek než těch, které byly včas uplatněny v řízení před krajským soudem, pokud je stěžovatel nemohl uplatnit již v řízení před soudem prvního stupně. Tato výhrada dopadá i na případy, kdy žalobce sice onu námitku před soudem uplatnil, učinil tak však až po uplynutí lhůty k podání žaloby (viz rozsudek NSS ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008 - 39). V nyní projednávané věci proto nelze přihlížet k námitkám, které nebyly řádně a včas uplatněny již v řízení před městským soudem. Ostatně na tuto skutečnost soud stěžovatelku v bodě 38 napadeného rozsudku upozornil a ta vyslovený právní závěr nijak nezpochybňuje.

[18] Stěžovatelka dále namítá, že napadeným rozsudkem, který potvrdil uvedené rozhodnutí žalované, došlo k nepřípustnému omezení výkonu její podnikatelské činnosti. K tomu však Nejvyšší správní soud předně uvádí, že žalovaný sankcionoval stěžovatelku za porušení § 100 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a § 103 odst. 1 téhož zákona, aniž by toto rozhodnutí mělo přímý vliv na platnost uzavřených nájemních smluv.

[19] Pokud se jedná o „nepřímé“ omezení podnikatelské činnosti, vyplývající z uložení sankce v návaznosti na porušení zákonných povinností ubytovatele, pak Nejvyšší správní soud odkazuje na skutkově obdobnou věc řešenou již v minulosti například v rozsudku ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 Azs 31/2019 - 24. V uvedené věci Nejvyšší správní soud aproboval rozhodnutí (resp. postup) správních orgánů, v nichž žalovaná shodně jako v nyní posuzované věci uložila pokutu dle § 157 odst. 4 písm. a) zákona o pobytu cizinců v důsledku porušení § 100 písm. f) uvedeného zákona. Městský soud na tento rozsudek odkázal a zákonnost napadeného rozhodnutí posuzoval v jeho souladu a intencích.

[20] Naopak přistoupení na argument stěžovatelky by ad absurdum znamenalo, že oprávněné orgány by například nemohly uzavřít stravovací zařízení, nesplňující základní hygienické normy, aby tím nedošlo k omezení podnikatelské činnosti provozovatele.

[21] V této věci lze rovněž analogicky vyjít z judikatury vztahující se k přestupkům fyzických osob dle zákona o pobytu cizinců, například v rozsudku ze dne 6. 4. 2016 č. j. 6 Azs 143/2015 - 23 Nejvyšší správní soud uvádí, že: *„Stěžovatel je ubytovatelem a je povinen dodržovat povinnosti stanovené v § 99 – 102 zákona o pobytu cizinců. Tyto povinnosti se vztahují na všechny ubytovatele bez rozdílu jejich národnosti nebo státní příslušnosti a žádnou skupinu ubytovatelů neznevýhodňují.“* Následně soud odkázal na § 156 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dle kterého platí, že *„fyzická osoba se jako ubytovatel dopustí přestupku tím, že nesplní některou z povinností podle § 100“*.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud tedy neshledal existenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti, pročež nepřikročil k podrobnému věcnému přezkumu kasačních námitek stěžovatelky a kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[23] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov. obdobně usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28). Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly. Soud jí proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2022

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu